

nu fatte sig, forelagde mig adskillige Spørgsmaal; det var paa en Maade et Slags Forhør, han undertastede mig. Jeg troer nu ganske let at kunne besvare disse Spørgsmaal, endstjøndt jeg mener, at det var fuldstændig uberettiget af den ærede Taler som en Samvittighedsfag at bringe disse sine Interpellationer i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, som de i Grunden slet ikke vedrøre. Jeg er imidlertid, som sagt, istand til at besvare disse Spørgsmaal, og jeg kan ogsaa, fra en vis Side betragtet, sige, at jeg billiger, at de ere fremkomne. Jeg veed ikke, om det er rigtigt, at Rigsdagen vil blande sig i den Grad ind i Administrationen, som det synes, at den ærede Taler kunde være tilbøjelig til at foranlede; jeg troer det ikke, men da jeg nu er istand til at besvare de forskjellige Spørgsmaal, og fuldstændig at forsvare, hvad der er slett, saa skal jeg ikke vægre mig ved at give de af ham ønskede Oplysninger. Naar den ærede Taler spurgte, om det var sandt, at Kirkeministeren i Forbindelse med to Biskopper havde givet tre Geistlige en Trettesættelse, saa siger jeg: Ja, det er sandt. Den ærede Taler vilde have nævnt, hvem det var, men Formanden afbrød ham, og jeg skal altsaa heller ikke nævne noget Navn; jeg forudsætter det forøvrigt som givet, at man kender dem. Disse Mænd havde været tilstede ved Indvielsen af et Capel i Ryslinge — ja, nu blev jeg nødt til at nævne et Navn —; de havde været tilstede ikke som passive Deeltagere, men som activt fungerende ved den Handling, som foregik der, og som jeg fra en vis Side betragtet kan ansee som en Indvielse. Det blev dem tilkjendegivet, at dette deres Forhold maatte misbilliges, ikke fordi det var uforeneligt med deres Stilling som Medlemmer af Folketirken, men fordi Ministeriet maatte ansee det for uforeneligt med deres Stilling og Pligter som Præster i Folketirken. Dette gjør, forekommer det mig, en væsentlig Forandring, thi det er for mig klart, at som Præst i Folketirken er jeg tillige Embedsmand; det er efter mine Begreber klart, at hvad man kan forlange af en saadan Embedsmand, er, at han tager visse Hensyn, og det er mig tillige klart, at de Mænd, der ikke alene vare tilstede ved denne Handling, men som ogsaa toge activ

Deel i den, i en høi Grad tilsidefatte, hvad der kunde forlanges af dem. Det er altsaa i deres Egenstaaelse af Præster i Folketirken, at de have faaet Trettesættelsen. At de have faaet en Trettesættelse, er saaledes rigtigt. Den ærede Taler spurgte endvidere: Er det sandt, at Cultusministeren med sine Biskopper har paalaagt Præsterne ikke directe at fungere i Ryslinge Frimenighed? Dertil svarer jeg ogsaa Ja; der er ikke Noget iveien for fra min Side, at den hele Skrivelse, eller rettere sagt, de tvende Skrivelser kunne blive tilgængelige for den ærede Rigsdagsmand, saa at han kan faae dem at see i deres Heelhed; jeg har aldeles Intet at lægge Skjul paa. (Varf. o. d. Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?) Nu vil jeg spørge den ærede Rigsdagsmand og den ærede Forsamling, om ikke Folketirken er og bør betragtes som værende et Samfund. Jeg troer, at dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende. Saa vil jeg dernæst spørge, om det ikke hører med til et Samfund, at der er Orden tilstede, og at man retter sig efter den Orden, som til enhver Tid bestaaer, indtil den forandres, og hvad er det foreliggende Lovforslag Andet end en Erkjendelse deraf? Indeholder det ikke tillige en Erkjendelse af, at den Maade, hvorpaa den Mand, som ikke jeg, men den ærede foregaaende Taler har bragt paa Bane, har handlet, er en saadan, at den ikke stemmer med den nu bestaaende Ordning af Folketirken? Jeg troer ikke, at dette let lader sig nægte, og jeg troer ikke, at det er en altsor stor Forbring at gjøre, at saalænge indtil den Ordning, der bestaaer, er omordnet paa lovmæssig Maade, skal man rette sig efter den, og at fremfor Alle de Embedsmænd, der fungere i denne Ordning, skulle det, og at, naar de ikke gjøre det, Kirkestyrelsen da vilde gjøre sig skyldig i en Svagheit, naar den ikke vilde give dem Trettesættelse. Jeg kan ikke nægte, at det overraskede mig at høre den ærede Taler opstille som en Mulighed, at den Mand, hvormi Taleren er, kunde tænke paa, at han, naar han blev tvungen dertil, selv vilde ordinere Præster. Jeg skal dog spørge, om ikke, hvis det gik saavidt, denne Mand da var traadt ud af Folketirken (Varf. o. d. Nei!). Dvinge ham dertil — nei, det vil man paa